

Gospod Doropoljski!

Dovolite, da se pridružim kotičkarjem! Rada prebiram knjige in tudi »Zvonček« sem tako vzljubila, da sem se nanj naročila.

Obiskujem VI. razred v Kostanjevici. Moj razrednik je g. učitelj Jurčec. Uči nas mnogo lepega in poučnega. Pred vsem me zanima zgodovina. V našem razredu se zanimamo za ljudske pripovedke in bajke o Gorjancih in v okolici ter jih zbiramo, da jih pošljemo dobremu g. Doropoljskemu. Naj napišem kratko dogodbico, ki je ohranjena med tukajšnjim ljudstvom!

Upam, da je boste drage volje sprejeli in po moji želji priobčili v listu.

Kostanjevica je majhno mesto, ki leži na otoku Krke. V neposredni bližini mesta so bile nekdaj rimske naselbine, skozi katere je držala rimska cesta. Ta je vodila čez strugo preko Krke blizu sedanje župne cerkve sv. Jakoba. Kraj te ceste je nekoč stala cerkev sv. Neže, v zvoniku pa so viseli 4 zvonovi. Ker niso bili farani pobožni, se je svetnica odpravila na Kum k sv. Joštu in vzela s seboj dva zvona. Držala ju je v rokah, a ker sta bila težka, je morala počivati na »Gorici« kraj Krke na neki skali, kjer se še dandanes poznajo odtiski njenih nog.

Tako zapuščena cerkev je jela razpadati, pa tudi zvonik z ostalima zvonovima se je zrušil v Krko. Zbralo se je mnogo ljudi z živino, da bi vzdignili zvona, ki

ju je stražil škrat v globini vode. Prikazal se je na površju ter obljubil, da vrne zvona, če pri svojem delu ostanejo ljudje tihi in se nihče ne oglasi s pogonom živine »gil« ali »hi!« Dclgo so se mučili, vlekli in skakali kraj reke. Kar se oglasi zopet škrat in zastoka, češ, da drži zvona le še z enim krempljem. Z veseljem je ljudstvo zbralo vse svoje moči, poglalo živino in ko še ni šlo, je nekdo zakričal »gil« V trenutku so se potrgale vezi in vprege, zemlja se je stresla, odprla ter pogoltnila, valovi pa so zašumeli in požrli nesrečne žrtve. Od takrat zvonita vsakih sto let potopljena zvona v globini Krke in kličeta ljudi, naj ju rešijo iz vrazjih krempljev.

Bog vedi, če se bo komu posrečilo rešiti zvona! In če bo sreča mila, se bo gotovo vrnila sv. Neža s Kuma ter privedla s seboj tudi sv. Jošta, da ne bi ljudstvo tako daleč hodilo na božjo pot, ki naj odvrneta nesrečo ob povodnji ter varujeta mesto in njega prebivalstvo na otoku.

Z odličnim spoštovanjem
vdana

Marica Podbrščkova.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Mislim, da ni treba Tvojemu pismu nobenega pristavka, ker samo dovolj zanimivo govori. Le zbirajte še nadalje domače narodno pripovedno blago, ki odkriva bujno domišljijo naših davnih dedov!

